

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/2837 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 22 mei 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 februari 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om wijziging van de beperking van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd en verlenging van de geldigheidsduur daarvan afgewezen.

Bij besluit van 19 december 2005 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 mei 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 3 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

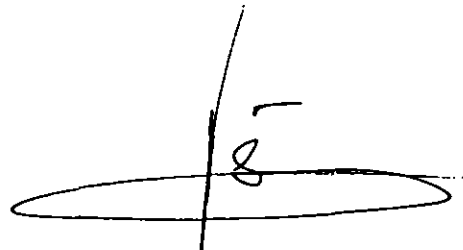
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 augustus 2007

282-490.

Verzonden: 15 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

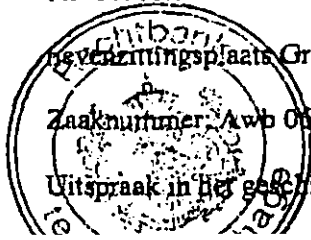
mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

T

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

vergaderingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 06/2837

Uitspraak in het geding tussen:

~~geboren~~
van Angolese nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. D. de Vries, advocaat te Dokkum,

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE,

Voorheen de Ministerie van Justitie,
daarvoor de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie-en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. C.H.H.P.M. Kelderman, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Eiser heeft op 13 juni 2001 een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Deze aanvraag is bij beschikking van 25 september 2002 afgewezen, onder gelijktijdige verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' (amy). De verblijfsvergunning is verleend met ingang van 13 juni 2001, geldig tot 13 juni 2002 en is verlengd tot, uiteindelijk, 13 juni 2004.

1.2. Op 24 maart 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking verband houdende met het verblijfsdoel 'voortgezet verblijf'. Verweerder heeft bij beschikking van 3 februari 2005 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.3. Eiser heeft daartegen op 1 maart 2005 bezwaar gemaakt. Bij beschikking van 19 december 2005 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

1.4. Bij beroepschrift van 13 januari 2006 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld bij de rechtbank.

1.5. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.6. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 10 mei 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat eiser niet langer aan de voorwaarden voldoet van het beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen, op grond waarvan hij een verblijfsvergunning heeft verkregen. In Angola is inmiddels adequate opvang aanwezig voor minderjarigen in de vorm van opvangtehuis Mulemba. Dit blijkt onder meer uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 1 november 2005. Ook heeft verweerder gewezen op de brief van de Minister van Buitenlandse Zaken van 23 augustus 2005, waarbij is gemeld dat het project formeel verlengd is tot en met 31 december 2005. Dat eiser inmiddels meerderjarig is en om die reden geen opvang in Mulemba meer kan krijgen, doet hieraan niet af.

2.2. Eiser stelt zich op het standpunt dat verweerder onvoldoende inzichtelijk heeft gemaakt dat het project Mulemba voortgezet wordt. Zo bevindt zich de brief van de Minister van Buitenlandse Zaken van 2 december 2004, die een rol heeft gespeeld bij de uitspraak van de ABRS van 1 november 2005, niet in het dossier en is evenmin genoemd in de beschikking. Tevens bestaat er onduidelijkheid over de mogelijke voortzetting van het project en over de andere mogelijkheden voor adequate opvang buiten Mulemba. Ter zitting heeft eisers gemachtigde nog verduidelijkt dat op het moment van toetsing de opvang in Mulemba enkel tijdelijk was en dat de overige opvang, blijkens het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Angola, niet voldoet aan de lokale maatstaven. Verweerder heeft derhalve onvoldoende gemotiveerd dat en op welke wijze, ondanks de stopzetting van het project Mulemba aan de in TBV 2003/64 neergelegde verplichting voldaan kan worden.

Beoordeling van het beroep

2.3. De verblijfsvergunning regulier, zoals bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), kan worden afgewezen op de gronden genoemd in artikel 16, eerste lid Vw 2000. De bijzondere voorwaarden, waaronder een verblijfsvergunning onder de beperking verband houdende met het verblijfsdoel 'voortgezet verblijf na verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' wordt verleend, zijn thans nader uitgewerkt in B16 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000).

2.4. Op grond van artikel 3.51, eerste lid, Vb kan een alleenstaande minderjarige vreemdeling op aanvraag een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'voortgezet verblijf' worden verleend, indien,

- a. hij drie jaar in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als amv' (de tijd dat betrokkene in het bezit is geweest van een vergunning voor asiel bepaalde tijd telt derhalve niet mee);
- b. en hij nog minderjarig is;
- c. en hij ook overigens nog voldoet aan de voorwaarden voor verlening van de verblijfsvergunning op grond van het bijzonder beleid voor 'amv';
- d. en er overigens geen gronden voor weigering zijn.

2.5. De rechtbank stelt vast dat de peildatum voor de vraag of de vreemdeling aan deze voorwaarden voldoet, gezien de bewoordingen van artikel 3.51 Vb, ligt op de laatste dag van geldigheid van de verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'verblijf als amv'. Op dat moment was eiser nog minderjarig. In geschil is enkel of er op dat moment voor eiser adequate opvang aanwezig was in de vorm van het opvangtehuis Mulemba.

2.6. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat op de peildatum, de laatste dag van de geldigheid van de verblijfsvergunning 'amv' (13 juni 2004), de opvang in Mulemba als adequaat was aan te merken. De stelling van eiser dat plaatsing in dit tehuis op dat moment onzeker was, terwijl de opvang buiten Mulemba niet voldoet aan de lokale maatstaven, wordt niet gevolgd. Dat plaatsing tijdelijk of onzeker was, betekent niet op voorhand dat plaatsing onmogelijk was of korter zou duren dan nodig. Daarom stond evenmin vast dat eiser op dat moment buiten het tehuis geplaatst zou moeten worden. Verwezen wordt nog naar de uitspraken van de ABRS van 9 maart 2006 over de verlenging van een verblijfsvergunning van een 'amv' uit Angola. Hierin is geoordeeld dat de rechtbank informatie (over Mulemba) van een datum na het besluit kon betrekken bij de beoordeling, omdat op voorhand niet onmogelijk moest worden geacht dat de opvang in Mulemba ook aanwezig was tot de vreemdeling meerderjarig werd. Ook in dit geval is de rechtbank van oordeel, zoals reeds is overwogen, dat het op voorhand niet onmogelijk moet worden geacht dat eiser terecht kon in Mulemba. De brief van de Minister van Buitenlandse Zaken van 2 december 2004, waarop eisers gemachtigde heeft gedoeld, is niet genoemd in de beschikking en derhalve ook niet als zodanig als motivering van verweerdters standpunt genoemd. Verweerder heeft overigens wel verwezen naar de uitspraak van de ABRS van 1 november 2005, waarin deze brief een rol heeft gespeeld, zodat eiser op de hoogte kon zijn van (de strekking van) deze brief. Verweerder heeft hiermee niet gehandeld in strijd met het motiveringsbeginsel. Overigens heeft verweerder in de bestreden beschikking nog melding gemaakt van een brief van de minister van Buitenlandse Zaken van 23 augustus 2005. Hierover bestaat echter geen punt van geschil.

2.7. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet voldoet aan de voorwaarden voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning.

2.8. Niet is gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan verweerder in het onderhavige geval ten gunste van eiser van het ter zake gevoerde beleid had dienen af te wijken. Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning in aanmerking komt.

2.9. Het beroep is derhalve ongegrond.

2.10. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. **Beslissing**

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. L.W. Janssen en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. H.M. Pot als griffier op 22 mei 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: **22 MEI 2007**

VOORSCHRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
'S-GRAVENHAGE

voor bepaalde tijd, onder de beperking verblijf als ámv'. De verblijfsvergunning is verleend met ingang van 13 juni 2001, geldig tot 13 juni 2002 en is verlengd tot, uiteindelijk, 13 juni 2004.

Op 24 maart 2004 heeft appellant een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking verband houdend met het verblijfsdoel 'voortgezet verblijf'. Verweerder heeft bij beschikking van 3 februari 2005 afwijzend op de aanvraag beslist.

Appellant heeft daartegen op 1 maart 2005 bezwaar gemaakt. Bij beschikking van 19 december 2005 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Bij beroepschrift van 13 januari 2006 heeft appellant tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 10 mei 2007. Bij uitspraak van 22 mei 2007 heeft de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen, het beroep ongegrond verklaard (prod. 1). Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stelt hiertegen hoger beroep in.

Grief 1:

Deze grief richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat op de peildatum, de laatste dag van de geldigheid van de verblijfsvergunning ámv' (13 juni 2004), opvang in Mulemba als adequaat was aan te merken.

Motivering grief 1:

TBV 2000/30 geeft voor het eerst een omschrijving van het begrip adequate opvang. "Onder adequate opvang wordt verstaan iedere opvang (ongeacht de vorm) waarvan de omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de omstandigheden waaronder opvang wordt geboden aan leeftijdsgenoten die zich in een vergelijkbare positie als de betrokkene bevinden. Dit kan bestaan uit opvang door ouders, familieleden, vrienden, burens, stam-, clan- of dorpsgenoten. Opvang in een (particuliere) opvanginstelling is aan te merken als adequaat indien de opvanginstelling naar lokale omstandigheden aanvaardbaar is. Indien uit de beschikbare algemene informatie blijkt dat de algemene opvangvoorzieningen beschikbaar en toereikend zijn, mag ervan worden uitgegaan dat er adequate opvang is. Daadwerkelijke plaatsing behoeft ten tijde van de beschikking nog niet geregeld te zijn".

Onder het oude beleid (TBV 1996/1), werd voor alles eerst gekeken of de minderjarige weer door zijn ouders opgevangen kon worden. Als het beleid onder de Vw 2000 inderdaad zo gelezen moet worden dat niet meer getracht moet worden de minderjarige in eerste instantie met zijn ouders of familieleden te herenigen, is hierop wel wat af te dingen. Immers, alleen als vaststaat dat ouders of familieleden niet traceerbaar of aanwezig zijn, zou Justitie kunnen volstaan met een verwijzing naar algemene welzijnsinstellingen. Volgens VluchtelingenWerk volgt dit impliciet uit artikel 3 van het Verdrag voor de Rechten van het Kind (CRC). Dit artikel stelt de belangen van het kind voorop. De belangen van het kind zijn in principe eerder gediend bij opvang door ouders of familieleden dan bij opvang door welzijnsinstellingen. Verder blijkt ook uit een Resolutie van 26 juni 1997 van de Europese Raad inzake alleenstaande kinderen uit landen buiten de EU (97/C221/03, zie submap ama's en asiel), dat de lidstaten een inspanningsverplichting hebben om de minderjarige met ouders en andere familieleden te herenigen.

Opvang in een (particuliere) opvanginstelling is als adequaat aan te merken wanneer de opvanginstelling naar lokale omstandigheden aanvaardbaar is, aldus de Nederlandse overheid. Indien uit de beschikbare algemene ambtsberichten blijkt dat de algemene opvangvoorzieningen beschikbaar en toereikend zijn, gaat de IND er van uit dat er adequate opvang is. Daadwerkelijke plaatsing behoeft ten tijde van de beschikking nog niet geregeld te zijn. Dat dit nog niet geregeld hoeft te zijn is in overeenstemming met de uitspraak van de REK van 3 juli 1997 (AWB 96/12136, Vluchtweb). De REK bepaalde in deze uitspraak echter eveneens dat er voldoende informatie beschikbaar moet zijn over de betreffende welzijnsinstellingen. Een simpele verwijzing naar het bestaan van weeshuizen in een bepaald land is in dat geval niet voldoende. De beoogde instellingen moeten de verzekering hebben gegeven dat zij bereid zijn tot opvang van het kind. Ook moet duidelijk zijn op welke wijze de overdracht van de verantwoordelijkheid plaatsvindt en welke vorm de opvang heeft. Volgens VluchtelingenWerk kunnen opvangvoorzieningen alleen een alternatief zijn als opvang door ouders of familieleden niet mogelijk is. Nu het er echter op lijkt dat opvang door opvanginstellingen onder het beleid van de Vw 2000 gelijkgeschikt is aan de opvang door ouders of familie, moet des te zorgvuldiger gekeken worden of de algemene informatie over deze instellingen in ambtsberichten voldoet aan de eisen van de REK-uitspraak van 3 juli 1997. Daarbij moet tevens een ondergrens in acht genomen worden. Vast moet staan dat de fundamentele rechten van het kind niet geschonden zullen worden. Hierbij kan aansluiting worden gezocht bij artikel 19 van het Verdrag voor de Rechten van het Kind (CRC). Dit artikel ziet op bescherming van het kind tegen alle vormen van geweld, verwaarlozing, misbruik en uitbuiting.

Sinds 1 januari 2004 is het TBV 2003/64 in werking getreden. Op grond hiervan is volgens de minister gebleken dat adequate opvang in Angola aanwezig is. In de TBV wordt o.a. het volgende naar voren gebracht: *Ondanks hulp van non-gouvernementele organisaties is er sprake van overvolle opvanghuizen. Door gebrek aan middelen is de kwaliteit naar lokale maatstaven gemeten in het algemeen slecht. Gunstige uitzondering hierop is het opvangcentrum Mulemba. In 2003 is dit tehuis met middelen uit Nederland uitgebreid. De kwaliteit van de opvangfaciliteiten is naar lokale maatstaven gemeten goed. Het centrum dat tot de uitbreiding 50 jongens in de leeftijd van 7 tot 18 jaar onderdak gaf, beschikt sinds september 2003 over 20 extra bedden, een extra schoolgebouw en een sportruimte. De uitbreiding heeft opvang van meisjes mogelijk gemaakt. Via de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) wordt in dit tehuis aan terugkerende alleenstaande minderjarige Angolezen tijdelijk opvang geboden. Het doel is de aldus opgevangen minderjarigen zo snel mogelijk in de Angolese samenleving te integreren en definitieve opvang voor hen buiten het opvangtehuis te vinden. Mede gezien het gestelde in de eerste alinea wordt verwacht dat de doorstroming in Mulemba groot genoeg zal zijn om steeds aan terugkerende Angolese alleenstaande minderjarigen opvang te kunnen bieden.*

In het ambtsbericht wordt inderdaad aangegeven dat het NGO tehuis Mulemba met behulp van Nederlandse hulp is verbeterd. Tevens komt er uit het ambtsbericht naar voren dat de opvanghuizen geen adequate opvang bieden volgens plaatselijke maatstaven. Ook wordt er aangegeven dat niet iedereen opvang zal krijgen omdat de opvanghuizen overvol zitten. *"Tehuizen accepteren meestal geen alleenstaande minderjarigen in de leeftijd van 16 en 17 jaar meer door het gebrek aan plaatsen. Als ze jong binnenkomen, kunnen kinderen vaak wel tot de leeftijd van 18 tot 20 jaar in een tehuis blijven. Over het algemeen blijven jongens langer in weeshuizen dan meisjes, omdat meisjes vaak werk kunnen vinden als hulp in de huishouding. Vanaf 15 tot 20 jaar zijn de bewoners van weeshuizen vrijwel altijd jongens."* (...)

"Volwassenheid kan niet automatisch gelijkgesteld worden aan zelfstandigheid. De zelfstandigheid van minderjarigen is sterk afhankelijk van de sociaal-economische achtergrond."

Het staat niet vast dat appellant ook daadwerkelijk door deze instelling zou worden opgevangen. Hierbij zij gewezen op een uitspraak van de Rechtbank Zwolle van 29 oktober 1999 gepubliceerd in de NAV (NAV 2000/45) waarin de rechter heeft aangegeven dat moet worden gemotiveerd dat er inderdaad opvang zal worden geboden aan de AMA wanneer deze zal worden teruggestuurd. Niet gemotiveerd is of deze opvang ook inderdaad geboden zal worden. Er dient nader gemotiveerd te worden waarom er voor betrokkene adequate opvang aanwezig is. Dit maakt dat de beschikking onvoldoende is gemotiveerd en dat er sprake is van een motiveringsgebrek.

Zoals blijkt uit de REK uitspraak dient er voldoende informatie beschikbaar te zijn over de betreffende welzijnsinstellingen. Dat is ten aanzien van Mulemba niet het geval zoals al is aangegeven in de procedure is de situatie van Mulemba op het moment van het nemen van de beslissing in het geheel niet voldoende om aan te nemen dat er sprake is van voldoende adequate opvang. Er waren op het moment van het nemen van de beslissing te veel onzekerheden.

Appellant stelt dat het aan de minister is om aan te tonen dat er voor hem persoonlijk adequate opvang is in het opvanghuis Mulemba. Appellant hoeft niet aan te tonen dat er geen adequate opvang is maar de minister dient aan te tonen dat er adequate opvang voor appellant persoonlijk is en dat deze opvang ook daadwerkelijk aan hem geboden zal gaan worden. hiervan is niet gebleken.

Redenen waarom appellante U Edelachtbare verzoekt de bestreden uitspraak te vernietigen.

D. de Vries

